

ஸ்ரீ:

அப்திஸ்தவம்

www.srirangapankajam.com

अभीतिस्तवम् // அப்தீதிஸ்தவம்

ஸ்ரீமான் வேங்கடநாதார்ய: கவிதார்க்கிககேஸரீ
வேதாந்தாசார்யவரீயோ மே ஸந்நிதத்தாம் ஸதா ஹ்ருதி ||

अभीतीरिह यज्जुषाम् यदवधीरितानाम् भयं
भयाभयविधायिनो जगति यन्निदेशे स्थिताः ।
तदेतदतिलङ्घिततद्रुहिणशम्भुशक्रादिकं
रमासखमधीमहे किमपि रङ्गधुर्यं महः ॥१॥

அப்தீதீரிஹ யஜ்ஜுஷாம் யத₃வத₄ரிதானாம் ப₄யம்
ப₄யாப₄யவித₄ாயினோ ஜக₃தி யன்னிதே₃ஸே ஸ்த்திதா: .
ததே₃த₃திலங்கிதத₃ருஹிணஸம்ப₄ஸக்ராதிகம்
ரமாஸக₂மத₄மஹே கிமபி ரங்க₃து₄ர்யம் மஹ: .. 1 ..

எந்த எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்தால் பயமற்றிருத்தல் என்ற அபயம் ஏற்படுமோ, எந்த எம்பெருமானைப் புறக்கணித்தால் அவர்கள் பயத்தையே அடைவரோ, மேலும், உலகில், பயத்தை அளிப்பவர்களும், அபயத்தை அளிப்பவருமாக உள்ள யாவரும் எந்த எம்பெருமானின் கட்டளைக்குட்பட்டு இருந்து வருவாரோ, அத்தகைய இந்த எம்பெருமான் அரங்கத்தில் விளங்கும் சோதியான பெரிய பிராட்டியாருடன் கூடிய ரங்கநாதனே அன்றோ! இந்த தேஜஸ் பிரமன், சிவன், இந்திரன் ஆகிய அத்தனைபேரையும் விஞ்சியதும், அபயமளிப்பதுமாயிருக்கும்.

(அரங்க நகரப்பன், ஸ்வாமிக்கு, சோதி வடிவில் ஸேவை ஸாதிக்கின்றான். “அந்தர் ஜ்யோதி:” என்பது ஸோபாநம். அபயமளித்தலே அவன் விரதம். அவன் கையினில் முத்திரையும் அதுவே. இந்த ஸ்தோத்திரம் ஏற்பட்டதே அபயத்திற்கு என்பதை ஆரம்பமே காட்டுகின்றது.)

दयाशिशिरताशया मनसि मे सदा जाग्रुयुः
श्रियाध्युषितवक्षसः श्रितमरुद्वुरुधासैकताः ।
जगद्दुरितक्वस्मराः जलधि डिम्भ डम्भस्पृशः
सकृत्प्रणत रक्षण प्रथिद संविदः संविदः ॥२ ॥

த₃யா₃சி₃ரி₃தா₃ஸ₃யா மன₃ஸி மே ஸத₃ ஜாக₃ரு₃யு:
ஸ₃ர்₃யாத₄யு₃ஷி₃த₃வ₃க்ஷ₃ஸ: ஸ₃ர்₃ி₃த₃ம₃ரு₃த₃வ்₃ரு₃த₄ா₃ஸை₃க₃தா: .
ஜ₃க₃த₃த₃ு₃ரி₃த₃க்₃க₄ஸ₃ம₃ரா ஜ₃ல₃த₃ டி₃ம்₃ப₄ ட₃ம்₃ப₄ஸ₃ப்₃ரு₃ஸ:
ஸ₃க்₃ரு₃த₃ப்₃ர₃ண₃த₃ர₃க்ஷ₃ண₃ப்₃ர₃தி₃த₃ஸ₃ம்₃வி₃த₃: ஸ₃ம்₃வி₃த₃: .. 2 ..

அரங்க நகரப்பனின் தோற்றங்கள் - என்றைக்குமாக அடியேன் உள்ளத்தில் தோன்றிய வண்ணமே உறைந்து விளங்கிய பெருமை வாய்ந்தவை! தயை என்ற குணம் நிறைந்து குளிர்ந்ததான திருவுள்ளப் பாங்கினையுடையவை. திருமார்பில் ஒருபோதும் பிரியாத பிராட்டியையுடையவை. காவிரியின் மணற் பரப்பில் இனிது விளையாட அமர்ந்தவை. உலகிலுள்ள ஜீவர்களின் இதயத்துள் குடிபுகுந்து, உள்ள பாபங்கள் அனைத்தையும் ஒழிப்பவை. கடலின் நடுவில் கடலையொத்த மிடுக்குடன் சிறியதோர் குட்டிக் கடலோ! என வியக்கும் வகையில் அமைந்தவை. ஒருமுறை அடைந்ததாலேயே காக்கும் தன்மையைக் காட்டுமவையன்றோ இத்தோற்றங்கள்.

(பர வ்யுகாதி பேரங்களையும் காட்டியபடி, மந்த்ரங்களின் நடுவில் திருவஷ்டாக்ஷரம் போலே கடலின் நடுவில் சிறு கடலாகின்றார் என்பதின் ஆழ்ந்த பொருளை உணர்க!).

यदद्य मितबुद्धिना बहुल मोह भाजा मया
गुण ग्रथित कयवाडमनस वृत्ति वैच्चित्रयतः ।
अतर्कित हिताहित क्रमविशेष मारभ्यते
तदप्युचित मर्चनं परिग्रहाण रङ्गेश्वर ॥३ ॥

யத₃த₃ய மிதபு₃த₃தினா ப₃ஹுலமோஹப₄ஜா மயா

கு₃ணக₃ரதிதகயவாங்க₃மனஸவ்ருத்திவைச்சித்ரயத: .

அதர்கிதஹிதாஹிதக்ரமவிசேஷமாரப₄யதே

தத₃ப்யுசிதமர்ச்சனம் பரிக₃ருஹாண ரங்கே₃ஸ்வர .. 3 ..

ரங்கநாதனே! அடியேன் இன்று உன்னை துதிக்க முற்பட்டுள்ளேன். எனது அறிவு மிகவும் மிதமானது-குறுகியது. இது மட்டுமின்றி பலவகையான மோகங்களைக் கொண்டது. எனது உள்ளம், உரை, செயல் ஆகிய இம்மூன்றும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களுக்கு அதீனமாகித் தோன்றுவதும், மறைவதுமாய் இருப்பவை. இதுவும் மாறி மாறி மேடும் பள்ளமுமான நிலையை அளிப்பவை. இப்பொழுது இந்த ஸ்தோத்திரம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. எது நல்லது, எது தீயது என்று ஆராய்ந்து செய்யப்படுவதில்லை. ஆனால் நீயும் இது நல்லதா? கெட்டதா? தன் பெருமைக்கு தகுந்ததா? தகாததா? என்றவாறெல்லாம் சிந்திக்காமல் - இதுவும் தனது ஆராதனமே - என்று ஏற்பாய். உதாஸீனமாக நினைத்து உதாஸீனமாக நிற்காமல் உசிதமானது - ஏற்றது என்றும் மகிழ்ந்து ஸ்வீகரிப்பாயாக!

मरुत्तरणि पावक त्रिदशनाथ कालादयः

स्वक्रुत्य मधिकुर्वते त्वदपराधतो विभ्यतः

महत् किमपि वज्रमुद्यतमिवेति यच्छ्रुयते

तरत्यनघ तद्भयं य इह तावकः स्तावकः ॥ ४ ॥

மருத்தரணி பாவக த்ரித₃ஸனாத₂ காலாத₃ய:

ஸ்வக்ருத்யமதிகுர்வதே த்வபராத₄தோ பிப₄யத:

மஹத் கிமபி வஜ்ர்முத₃யதமிவேதி யத்ச₂ருயதே

தரத்யனக₄ தத₃ப₄யம் ய இஹ தாவக: ஸ்தாவக: .. 4 ..

வாயு, சூரியன், அக்நி, இந்திரன், யமன் முதலான தேவர்கள் அவர்களுக்கு வகுத்தளிக்கப்பட்ட கார்யத்தை பயத்துடன் செய்து வருகின்றனர். எங்கு அபராதம் நேர்ந்து விடுமோ என்பதே அவர்கள் பயத்துக்குக் காரணம். அவர்களுக்கு எதிரில் நீர் ஓங்கிய அதிசய வஜ்ராயுதம் போல் தோன்றுகின்றீர். இது கல்பிதமன்று, உபநிஷதத்தில் ஓதப்படுகிறது. ஆனால் உன்னைத் துதிப்பவன் - அத்தகைய பயத்தை ஒருக்காலும் அடைவதில்லை. மேலும் பயத்திலிருந்து விடுதலையையும் அடைந்து விடுகின்றான்.

(“ஹத்பயம் வஜ்ரம் உத்யதம் இவ”- “நான் ஏதேனும் தவறு செய்தால், என் தலைக்கு நேராக பெரிய வஜ்ராயுதத்துடன் பகவான் ஸித்தமாகயிருப்பதாக எண்ணி, என் கடமையை ஒழுங்காக செய்கிறேன்” என்று யமன் நசீகேதஸுக்குச் சொன்னதைப்போல, இப்படிப்பட்ட பயம் கூட உன்னைத் துதிப்பவர்களால் தவிர்க்கப் படுகிறது.

பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே, பீஷோதேதி ஸூர்ய:, பீஷாஸ்மாத் அக்நிஸ் சேந்த்ரஸ்ச - என்ற அடைவில் இங்கு கூறியது உற்று நோக்கத்தக்கது. அநகன் - குற்றமற்றவன். குற்றமற்றவனைக் கண்டு குற்றமுடையவர் பயப்படுவது இயற்கையே!)

भवन्तमिह यः स्वधी नियत चेतना चेतनं

पनायति नमस्यति स्मरति वक्ति पर्येति वा ।

गुणं कमपि वेत्ति वा तव गुणेश गोपायितुः

कदाचन कुतश्चन कवच तस्य न स्याद्भयम् ॥५॥

ப₄வந்தமிஹ ய: ஸ்வத₄னியதசேதனாசேதனம்

பனாயதி நமஸ்யதி ஸ்மரதி வக்தி பர்யேதி வா .

கு₃ணம் கமபி வேத்தி வா தவ கு₃னேஸ கே₃ாபாயிது:

கத₃ாசன குதஸ்சன கவசன தஸ்ய ந ஸ்யாத₃ப₄யம் .. 5 ..

உயர்ந்த குணங்களுக்கு உறைவிடமான அரங்கனே! நீ உனது ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் நியமனம் செய்து வைத்திருக்கின்றாய். உன்னை யார் துதிக்கின்றானோ, நமஸ்காரம் பண்ணுகின்றானோ, நினைக்கின்றானோ, சொல்கின்றானோ, பல வகையிலும் அடைகின்றானோ அல்லது வலம் வருகின்றானோ, காப்பதில் காப்புக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் உன்னுடைய ஏதாவது ஒரு கல்யாண குணத்தை அறிகின்றானோ, அவனுக்கு, எந்த காலத்திலும், எந்த இடத்திலும், யார் மூலமும் பயம் என்பதே ஏற்படாது. உன்னை இவ்வாறுள்ள வகையில் எதிலுமே இழியாது, வழிபடாமற் போயின் அவனுக்கு எங்கும் யாராலும் எப்பொழுதும் பயம்தானே சேரும்!.

(அரங்கனை ஆராதித்த சக்ரவர்த்தி திருமகன்தானே “அபயம் ஸர்வ பூதேப்யோ ததாமி!” என்றான். “அபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே” என்பதையும் நினைக்கவும்)

स्थिते मनसि विग्रहे गुणिनि धातुसाम्ये सति

स्मरेदकिलदेहिनं य इह जातुचित् त्वामजम्

तयैव खलु संधया तमथ दीर्घनिद्रावशं

स्वयं विहितसंस्मृतिर्नयसि धाम नैःश्रेयसम् ॥ ६ ॥

ஸ்தி₁தே மனஸி₂ விக்₃ரஹே கு₃ணி₁னி த₄ாது ஸா₁ம்யே ஸதி

ஸ₁மரேத₃கிலதே₃ஹி₁னம் ய இஹ ஜா₁துசி₁த் த்வாமஜ₁ம்

தயை₁வ க₂லு ஸந்த₄யா த₂மத₂ த₃ீர்க₄னி₃த₃ராவஸ₁ம்

ஸ்வய₁ம் விஹி₁தஸ₁ம்ஸ₁ம்ருதிர்₁நயஸி₁ த₄ாம நை:ஸ்₁ரேயஸ₁ம் -6-

அரங்கத்தில் அமர்ந்திருக்கும் நீ அனைவர்க்கும் அந்த்ராத்மாவாக இருக்கிறாய். நீயோ பிறப்பு என்பதில்லாதவன். ஆகையால் என்றுமே விளங்குகின்றாய். உன்னை நல்ல நிலையில் இருக்கின்றபொழுது நினைக்க வேண்டும். மனது நிறைவுடன் இருக்கும் போது ஒருக்கால் நினைத்து, நினைவின் பயனாக ப்ரபத்தியை செய்து விட்டாலே போதும். ஆனால் மனது

உறுதியாக - மஹா விசுவாசத்துடன் இருக்க வேண்டும். உடல் சொன்னபடி செய்யும் குணமுடையதாக ஸ்வாதீனமாக இருக்க வேண்டும். கபவாத பித்தங்கள் அது அது இருக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்க வேண்டும். இந்த நிலையில் அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லி (ஆத்மாவை) வைத்தேன் - அரங்கத்தரவிணையானே என்பதற்கேற்ப நினைக்காவாவது வேண்டும். இவ்வாறாயின் மனதும், உடலும், ஸ்வாதீனத்தையிழந்து, தாதுக்கள் கோபித்துக் கொள்ளும் காலத்தில் - நாங்கள் நினைவற்ற நிலையில் இருக்கும் பொழுது - முதல் செய்த ப்ரபத்தியை நினைத்துதானே அந்திமஸ்ம்ருதியை உண்டாக்கித் தனது ஒப்பற்றதான ஸ்ரேயஸ் ஸ்தானத்தை நீ அடைவிக்கின்றாய்!

(இங்கு ஸ்ரீ வராஹ சரம ஸ்லோகத்தையும், ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிய “ஸ்ரீ ரஹஸ்ய சிகாமணி” க்ரந்தத்தையும் அநுசந்திக்கவும்.)

(இது வராஹ சரமஸ்லோகத்திய ஸப்தங்களையேக் கொண்டு அமைந்த ஸ்லோகம். ஸ்திதே, மனஸி, தாதுஸாம்யே, ஸ்ம்ரேத் - ஸ்மர்தா, அஐம், ய:, ஸதி என்கிற சொற்களின் அமைப்பை நோக்கவும். நயாமி என்பதை நயஸி என்றார். தாது வைஷ்ணவத்தில் ஒரு வகையான ஸாம்யம் மூல ப்ரமாணத்தையடி யொத்தியபடி, ஸந்தயா என்பது இணைத்து வைக்கும் ப்ரபத்தியாம். உபநிடதத்தில் ஸந்தாம் என்றது காண்க)

रमादयित रङ्गभूरायण ऋष्णा विष्णो हरे

त्रिविक्रम जनार्दन त्रियुग नाथ नारायण ।

इतीव शुभदानि यः पठति नामधेयानि ते

न तस्य यमवश्यता नरकपातभीतिः कुतः ॥ ७ ॥

ரமாத₃யித ரங்க₃பூ₄ராமண க்ருஷ்ண விஷ்ணோ ஹரே
 த்ரிவிக்ரம ஜனார்த₃ன த்ரியுக₃ நாத₂ நாராயண .
 இதீவ ஸ₄ப₄த₃ானி ய: பட₂தி நாமதே₄யானி தே
 ந தஸ்ய யமவஸ்யதா நரகபாத₄தி: குத: .. 7 ..

தாமரையாள் மணாளனே! திருவரங்கமாள்! கிருஷ்ணா!
 விஷ்ணோ! ஹரே! மூவடியில் உலகங்களை அளந்தவனே!
 எல்லாரையும் காப்பவனே! ஜ்ஞானம், சக்தி, பலம், தேஜஸ், வீர்யம்,
 ஐஸ்வர்யம் என்கிற ஆறுவகை குணங்களில், இரண்டு இரண்டாய்
 ஸங்கர்ஷண, ப்ரத்யும்ந, அனிருத்த என்ற மூன்று வகை பிரிவை
 உடையவனே! நீ எங்கும் நிறைந்தவன்! நீ ரமாதயிதன்,
 பிராட்டிக்கும் மிகவும் ப்ரியமானவன். ரங்கபூமியில் விளையாடுபவன்.
 நீ எமது பாபத்தையெல்லாம் அபஹரிப்பவன்!

உனது திருநாமங்களை எவன் படிப்பானோ அவனுக்கு யம
 பயமேயில்லை, யமன் அவனை அணுகவும் மாட்டான். அவன்
 எம்பெருமானுக்கு அதீனமாகி விடுகின்றான். நரகத்தைப் பற்றி
 பயப்படுவானேன்? உன்னுடைய திருநாமங்கள் எவ்வளவு அழகாக
 இருக்கின்றன!? உனது திருநாமங்கள் எல்லாம் மங்களத்தையே
 அளிப்பவை!.

(இந்த ஸ்லோகத்தில் பத்து திருநாமங்கள் படிக்கப்பட்டன.
 இரண்டெழுத்துடைய பேர் 4, மூன்றெழுத்துடைய பேர் 1,
 நான்கெழுத்துடைய பேர் 3, ஐந்தெழுத்துடைய பேர் 1,
 ஆறெழுத்துடைய பேர் 1, என்பதையும் உற்று நோக்குக.
 (வெகுவாக தசாவதாரத்தைக் குறிக்கும் திருநாமங்களாம்))

कदाचिदपि रङ्गभुरसिक यत्र देशे वशी
 त्वदेक नियताशयस् त्रिदश वन्दितो वर्तते ।
 तदक्षत तपोवनं तव च राजधानी स्थिरा
 सुखस्य सुखमास्पदं सुचरितस्य दुर्गं महत् ॥ ८ ॥

கத₃ாசித₃பி ரங்க₃பூ₄ரஸிக யத்ர தே₃ஸே வஸீ

த்வதே₃கனியதாஸயஸ்த்ரித₃ஸவந்திதோ வர்த்ததே.

தத₃க்ஷததபோவனம் தவ ச ராஜத₄ானீ ஸ்த்திரா

ஸுக₂ஸ்ய ஸுக₂மாஸ்பத₃ம் ஸுசரிதஸ்ய த₃ுர்க₃ம் மஹத் -8-

நீ ரங்கபூரஸிகள்! உன்னையே எல்லாமாக நினைப்பவனும், என் அமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே என்ற நிலையைப் பெற்றவனும், புலன்களையெல்லாம் வென்று உன்னையே நினைந்திருப்பான். அத்தகையவனைத் தேவர்கள் என்றும் வணங்கிய வண்ணமிருப்பார். இத்தகையப் பெருமையுடைய பாகவதோத்தமன் க்ஷணகாலம் ஒரு இடத்தில் காரண விசேஷத்தால் எதிர்பாராத வகையில் தங்குவானாகில், அதுதான் சிறந்த தபோவனம்!. அதுதான் சிறந்த ராஜதானி! சிறந்த ஸுகத்தை அளிக்கும் இடமும் அதுவே! புண்ணியத்திற்குப் பெரியதோர் கோட்டையும் அதுவாம்!. என்னே! உன்னை நினைப்பவர்களின் பெருமை!

(சிறிது காலம் திவ்யதேச வாஸம் கிட்டப் பெறாத ஸ்வாமி 'ஸத்யாகாலத்தில்' இவ்விதம் அநுஸந்தானம் பண்ணுவரோ! இதன் பெருமையை உற்று நோக்குக!)

त्रिवर्गं पथ वर्तिनां त्रिगुण लङ्गनोद्योगिनां

द्विषत्प्रमथ नार्थिनामपि च रङ्गद्रुश्योदयाः ।

स्वलत् समय कातरी हरण जागरुकाः प्रभो

कर ग्रहण दीक्षिताः क इव ते न दिव्या गुणाः ॥ ९ ॥

த்ரிவர்க₃பத₂வர்தினாம் த்ரிகு₃ணலங்க₃னோத₃யோகினாம்

த₃விஷத்ப்ரமத₂னார்தினாமபி ச ரங்க₃த₃ருஸ்யோத₃யா: .

ஸ்க்₂லத்ஸமயகாதரீஹரணஜாக₃ருகா: ப்ரபே₄ா

கரக₃ரஹணத₃க்ஷிதா: க இவ தே ந திவ்யா கு₃ண: .. 9 ..

ரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாப்ரபுவே! உனது திவ்யமான கல்யாண குணங்களை என் சொல்லிச் சொல்வேன்! மூவகையான புருஷார்த்தங்களில் முனைந்து நிற்பவர்களையும், முக்குணங்களையுடைய ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைத் தாண்டிச் செல்ல முயற்சிப்பவர்களையும் (மோக்ஷார்த்திகளையும்) சத்ருக்களை அழிக்க ஆசை கொண்டவர்களையும், எப்படித்தான் காப்பாற்றுகின்றன! அவர்களுக்கு ஸ்காலித்யம் ஏற்படும் பொழுது அவர்களுடைய அச்சத்தைத் தவிர்த்து, விழிப்புடனிருந்து கை கொடுத்துக் காப்பதில் தீவிரமாக முனைந்துள்ளனவே! இத்தகைய பெருமைகள் எந்த குணத்துக்கு உண்டு எதுக்கு இல்லை என்று சொல்லவும் ஒண்ணுமோ?

(தேவரீர் துயிலில் இருந்தாலும் தேவரீரின் கல்யாண குணங்கள் எப்போதும் விழித்திருப்பவை - கைகொடுத்துக் காப்பதில் நோக்கமுடையவையல்லவா!) (ரங்கம் - காணப்படும் மேடை. இதில் கண் கூடாகக் காணும்படியே தோன்றியவை என்பதை ரஸிக்க!)

बिभेति भवभ्रूत् प्रभो त्वदुपदेश तीव्रौषधात्

कदध्वरस दुर्विषे बलिश भक्षवत् प्रीयते ।

अपथ्यपरिहार धी वमुखमित्थमाकस्मिकी

तमप्यवसरे क्रमादवति वत्सला त्वह्या ॥ १० ॥

பி₃பே₄தி ப₄வப₄ருத் ப்ரபே₄ா த்வத₃ுபதே₃ஸதீவ்ரௌஷத₄ாத்

கத₃த₄வரஸ த₃ுர்விஷே ப₃லிஸப₄க்ஷவத் ப்ரீயதே .

அபத₂யபரிஹார த₄ீ வமுக₂மித்த₂மாகஸ்மிகீ

தமப்யவஸரே க்ரமாத₃வதி வத்ஸலா த்வத₃த₃யா .. 10 ..

நீயே ப்ரபு! நீ உயரிய உபதேசங்களைச் செய்கின்றாய். அது நல்ல மருந்தாக இருக்கின்றது. உடனே பலத்தைக் கொடுக்கும் தீவிரமான மருந்து. ஆனால் அந்த மருந்தைக் கண்டு

ஸம்ஸாரிலேதனன் பயப்படுகின்றான். அரியதான இம்மருந்தை விடுவது மட்டுமின்றி வழியல்லா வழியெல்லாம் சென்று இழியதான சுகபோகங்களான கொடிய விஷத்தையுட்கொண்டு, தூண்டிலிலிடப்பட்ட உணவையுட்கொள்ளும் மீனைப் போன்று மகிழ்கின்றான். தகாததை விட வேண்டும் என்ற எண்ணமேயில்லாமல், சொன்னாலும் கேட்காமல், கேட்டும் பரிஹாரம் செய்ய முயற்சிக்காமல் இருந்து விடுகின்றான். அத்தகைய பாராங்குமுகனையும், மிக்க அன்புடைய உனது தயை, தீரென்றுத் தோன்றித் தக்க சமயத்தில் க்ரமமாகக் காத்து விடுகின்றதே!

(ஏஷ ஆதேச: என்னாமல் ஏஷ உபதேச: என்பதும் தீவ்ரமாகும் போலும்!)

अपार्थ इति निश्चितः प्रहरणादियोगस्तव

स्वयं वहसि निर्भयस्तदपि रङ्गप्रुथ्वीधर ।

स्वरक्षण मिवाभवत् प्रणत रक्षणं तावकं

यदात्थ परमार्थविन्नियत मन्तरात्मेति ते ॥११॥

அபார்த₂ இதி நிஸ்சித: ப்ரஹரணாதியோக₃ஸ்தவ

ஸ்வயம் வஹஸி நிர்பயஸ்தத₃பி ரங்க₃ப்ருத₂வீத₄ர .

ஸ்வரக்ஷணமிவாப₄வத் ப்ரணத ரக்ஷணம் தாவகம்

யத₃ாத்த₂ பரமார்த₂வின்னியதமந்தராத்தமேதி தே .. 11 ..

ரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அரசனே! நீ உனது திருக்கரங்களில் திவ்யாயுதங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். நீ வைத்துக் கொண்டிருப்பது எதற்காக? எத்தகைய பயனும் இல்லையே! இது உன்னாலும் பிறராலும் உறுதியாக அறுதியிடப்பட்டது. தனது பயத்தைப் போக்கிக் கொள்ள என்பாயாகில் உனக்கு பயம் என்பதேயில்லையே!. யார் எது வேண்டுமானாலும் சொல்லிக் கொள்ளட்டும். இதற்கு நானோ பயப்படுவது என்றும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாயோ? நீ தரித்திருப்பது பிறரைக் காப்பதற்கு என்பாய். பிறரை இது

இல்லாமலும் உன்னால் காப்பாற்ற முடியுமே! ஆனால் நீ வைத்துக் கொண்டிருப்பதில் ஒரு ரஹஸ்யம் உள்ளது. நீ சரணாகதர்களைக் காப்பதே தனது செயல் என்றாய். அதுவே தன்னைக் காத்துக் கொள்வதாகும் என்றும் நினைத்து ஆயுதங்களை ஏந்தி நிற்கின்றாய். இதுவும் உண்மையே!. 'க்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம' என்றவனுக்கு தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால்தானே அவனைக் காப்பாற்றியதாகும் என்றும் இருக்கலாம் போலும்!

(அபார்த்த என்பதில் ஸாரார்த்தம் உள்ளது. பாரத வ்ருத்தாந்தத்தை நினைக்க - ஜஞாநியானவன் என் அந்த்ராத்மா என்று கீதையில் சொல்லிய படி, உமது அந்த்ராத்மாக்களைக் காப்பாற்ற, ஆயுதங்களை ஏந்தியிருக்கிறீர் போலும்!)

लाघिष्ट सुखसङ्गदैः स्वकृत कर्म निर्वर्तितैः

कलत्र सुत सोदरानुचर बन्धु संबन्धिभिः ।

धन प्रभूतिकैरपि प्रचुरभीतिभेदोत्तरै

न भिभ्रति धृतिं प्रभो त्वदनुभूति भोगार्थिनः ॥१२

லகிஷ்டஸுக₂ஸங்க₃தை₃: ஸ்வக்ருதகர்மனிர்வர்திதை:

களத்ரஸு₂தஸோத₃ரானுசரப₃ந்து₄ஸம்ப₃ந்திபி: .

த₄னப்ரபூ₄திகைரபி ப்ரசுரப₄திபே₄தே₃ாத்ரை:

ந பிப₄ரதி த₄ருதிம் ப்ரபே₄ா த்வத₃னுபூ₄திபே₄ாக₃ர்தின: ..12..

ப்ரபுவே! உன்னையே அனுபவிப்பதாகிற போகத்தை ஆசைப்படுகிறவர்கள். மிகவும் அற்பமான சுகங்களை அளிப்பவைகளும், தாங்கள் செய்த வினைகளின் பயனாக வந்தவைகளும், அதிகமான பற்பல வகையான பயத்தையே எதிர்காலத்தில் பெற்றவையும், செல்வம் முதலியவற்றாலும், மனைவி, மக்கள், உடன்பிறந்தோர், வேலைக்காரர்கள், உறவினர்கள், ஸம்பந்திகள் ஆகியோராலும், மனநிம்மதியை - மகிழ்ச்சியை அடையமாட்டார்கள்.

(ஸம்ஸாரிக ஸுகங்களின் இழிவான நிலையைக் காட்டும்
ஸ்லோகம்)

न वक्तुमपि शक्यते नरक गर्भ वासादिकं

वपुश्च बहुधातुकं निपुणचिन्तने तद्रुशम् ।

त्रिविष्टपमुखं तथा तव पदस्य ते दीव्यतः

किमत्र न भयास्पदं भवति रङ्गप्रुथ्वीपते ॥१३॥

ந வக்துமபி ஸ்க்யதே நரகக₃ர்ப₄வாஸாதிகம்

வபுஸ்ச ப₃ஹுத₄ாதுகம் நிபுணசிந்தனே தாத₃ருஸம் .

த்ரிவிஷ்டபமுக₂ம் தத₂ா தவ பத₃ஸ்ய தே த₃வ்யத:

கிமத்ர ந ப₄யாஸ்பத₃ம் ப₄வதி ரங்க₃ப்ருத₂வீபதே ..13..

ரங்க நகரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் அரசனே! நரக வாஸம், அதற்கு தோள் தீண்டியான கர்ப்பவாஸம், இதை அடிப்படையாகக் கொண்டது இந்த ஸம்ஸார மண்டல வாஸம். இவற்றின் இழிவான நிலையை என்னவென்று சொல்வது! வெகுதூரம் யோசித்து இந்த நரகம் என்பது இத்தகையதாயிருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லையே! ஊன்றி நோக்கினால், பஹுவிதமான கபம் முதலிய தாதுக்கள் நிறைந்த எமது இந்த உடலே அத்தகையதுதானே? உனது ஸ்தானமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை நினைக்கின்றபொழுது ப்ரம்ஹாதிகளின் லோகங்களும் நரகத்துக்குத் துணையாகவன்றோ இருப்பது! உன் ஸ்தானம் ஒன்றை விட்டால் மற்றைய ஸ்தானங்கள் எல்லாம் பயத்துக்கு ஸ்தானமேயாகுமே!

(ஸ்ரீரங்கத்தில் ஏற்பட்ட பயத்தை நினைத்து இவ்வாறு அநுஸந்திப்பதாயிருக்கும்!)

भवन्ति मुखभेदतो भयनिदानमेव प्रभो
शुभाशुभ विकल्पिताः जगति देशखलादयः ।
इति प्रचुरसाध्वसे मयि दयिष्यसे त्वं न चेत्
क इत्थ मनुकम्पिता त्वदनुकम्पनीयश्च कः ॥१४

ப₄வந்தி முக₂பே₄த₃தோ ப₄யனித₃ானமேவ ப்ரபே₄ா

ஸுப₄ாஸுப₄விகல்பிதா ஜக₃தி தே₃ஸக₂ாலாத₃ய: .

இதி ப்ரசுர ஸாத₄வஸே மயி த₃யிஷ்யஸே த்வம் ந சேத்

க இத்த₂மனுகம்பிதா த்வத₃னுகம்பனீயஸ்ச க: .. 14 ..

மஹாப்ரபுவே! உலகில், நல்லது தீயது என்ற பாகுபாடுடைய தேசங்களும், காலங்களும் ஒவ்வொரு வகையில் பயத்தையே அளிப்பவை. இதை நினைக்கின்ற பொழுது மேலும் பயம்தான் உண்டாகின்றது. இனி நீ என்னிடம் இரக்கம் கொண்டு என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நீ இரக்கம் காட்டவில்லையானால் யார்தான் இத்தகைய என்னிடம் இரக்கம் காட்ட முடியும்? உனது தயைக்கு என்னையல்லால் வேறு யார்தான் இலக்காக இருக்க முடியும்.

सक्रुत् प्रपदन स्पृशमभयदान नित्यव्रती
न च द्विरभिभाषसे त्वमिति विश्रुतः स्वोक्तितः ।
यथोक्तकरणं विदुस्तव तु यादुधानादयः
कथं वितथमस्तु तत् क्रुपण सार्वभौमे मयि ॥१५

ஸக்ருத் ப்ரபத₃ன ஸ்ப்ருஸா₄மப₄யத₃ான நித்யவ்ரதீ

ந ச த₃விரபி₄ப₄ாஷஸே த்வமிதி விஸ்ருத: ஸ்வோக்தித: .

யதே₂ாத்தகரணம் வித₃ஸ்தவ து யாத₃ு₄ானாத₃ய:

கத₂ம் விதத₂மஸ்து தத் க்ருபண ஸார்வபெ₄ளமே மயி ..15..

ப்ரபுவே! நீ ஒருமுறை சரணாகதி செய்தவருக்கு அபயம் அளிப்பதை நித்ய வ்ரதமாகக் கொண்டவன். இதுதான் எனது வ்ரதம் என்று பேசினாய். நீ இரண்டு விதமாக (முரண்படும்படி) பேசுவனில்லை. இதையும் நீயே சொன்னாய். நீ சொன்னதை உலகம் முழுதும் அறிந்து கொண்டு விட்டது. சொல்வது மட்டுமின்றி சொன்னதைச் சொன்னபடியே செய்பவன் நீ. இதை அரக்கர்களும் அறிந்து கொண்டு விட்டனர். இவ்வாறு சொன்னவண்ணம் செய்யும் பெருமாளே! உமது இந்த குணம், முதல் ஒன்றுமில்லை என்பவர்களுள் தலைமைப் பதவியையடைந்த என்னிடமா வீணாகப் போய்விடும்?

(‘ஸக்ருதேவ’ முதலான சரணாகதிப்ரகரண ஸ்லோகங்களின் சொற்கள் அமைந்த பாங்கு கவனிக்க. ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஒரு பாணம், ஒரு சொல், ஒரு செயல் என்பதை நினைவு கூர்க. இரண்டாவதிற்கே இடமில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது.)

अनुक्षण समुत्थिते दुरितवारिधौ दुस्तरे

यदि क्वचन निष्कृतिर्भवति सापि दोषाविला ।

तदित्यमगतौ मयि प्रतिविधानमाधियतां

स्वबुद्धिपरिकल्पितं किमपि रङ्गधुर्यं त्वया ॥१६

அனுக்ஷண ஸமுத்தி₂தே த₃ுரிதவாரி₄தெ₄ள த₃ுஸ்தரே

யதி க்வசன நிஷ்க்ருதிர் ப₄வதி ஸாபி தே₃ாஷாவிலா .

ததித்த₂மக₃தெள மயி ப்ரதிவித₄ான மாதியதாம்

ஸ்வபு₃த₃தி பரிகல்பிதம் கிமபி ரங்க₃து₄ர்ய த்வயா ..16..

ரங்கத்தில் துரந்தரனாய் நிற்பவனே! நீயும் ஒரு அதிசயமான ப்ராயஸ்ஸித்தத்தை ஏற்படுத்தினால் நான் பிழைத்துப் போவேன். ஒவ்வொரு கணமும் பாவம் கடல் போல் பொங்கிக் கொண்டேயிருக்கின்றது. இப்பாபக் கடலைக் கடப்பது என்பது ஒருக்காலும் இயலாது. எதிர்பாராத வகையில் ஏதாகிலும் ஒரு ப்ராயஸித்தம் செய்ய முற்பட்டால், அதில் ஆயிரக்கணக்கானக் குறைகள் மலிந்து விடுகின்றன. ஓட்டையான ஓடத்தை நம்பிக்

கடலைக் கடப்பவன் கதையேயாகும். ஆகையினால் எவ்வித கதியும் இல்லாமல் அகதியாயிருக்கும் என் விஷயத்தில் யோகத்தை ஒரு வழியைச் செய்திட வேண்டுமே!.

(ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் புல், தண்டு இவைகளையும் சேர்த்து அண்டசராசரம் அனைத்தையும் வைகுந்தத்திற்கு ஏற்றினாய்! தேவாரே தகுந்த ப்ராயசித்ததை ஸங்கல்பித்து அடியேனுக்கு அருள வேண்டும்.)

विषादबहुलादहं विषयवर्गतो दुर्जयात्
बिभेमि ब्रुजिनोत्तरस्त्वदनुबूतिविच्छेदतः
मया नियतनाथवानयसिति त्वमर्थाभयन्
दयाधन जगत्पते दयितरङ्ग संरक्ष माम् ॥१७ ॥

விஷாத₃ப₃ஹுலாத₃ஹம் விஷய வர்க₃தோ த₃ர்ஜயாத்
பிபே₄மி வ்ருஜினொத்தரஸ் த்வத₃னுபூ₃தி விச்சே₂த₃த:
மயா நியத நா₂த₂வா நயமிதி த்வ மர்த்த₂ாப₄யன்
த₃யாத₄ன ஜக₃த்பதே த₃யிதரங்க₃ ஸம்ரக்ஷ மாம் .. 17 ..

தயையினைச் செல்வமாக உடையவனும், எல்லாவுலகுக்கும் தலைவனும், திருவரங்கத்தை மிகவும் விரும்புவனுமான எம்பெருமானே! என்னை நீ காப்பாற்ற வேண்டும்! வெல்ல முடியாத விஷய போகங்கள் என்னை அழுத்துகின்றன. அவை மேன்மேலும் துயரத்தையே அளித்து வருகின்றன. மேன்மேலும் பாபம் குவிந்து கொண்டே போகிறது. நான் பயப்படுகின்றேன்!. அவற்றைக் கண்டு நான் பயப்படவில்லை. உனது அனுபவத்தை அவை தடுக்க முற்பட்டுவிடுமே என்ற பயம்தானே அது. நீ என்ன செய்ய வேண்டும்? இவன் என்னையே சேர்ந்தவன். இவனுக்கு நம்மை விட்டால் வேறு நாதன் கிடையாது என்று நினைத்து அதை உண்மையாக்க முற்படுவாயாக.

(தயாதந,ஐகத்பதே, தயிதரங்க, என்பது மன்றாடும் நிலையையும் காட்டுமே!)

निसर्गनिरनिष्टता तव निरंहसः श्रूयते
ततस्त्रियुग सृष्टिवद्भवति संहृति क्रीडितम् ।
तथापि शरणागत प्रणय भङ्ग भीतो भवान्
मदिष्टमिह यद्भवेत् किमपि मा स्म तज्जीहपत् ।१८

நிஸர்க₃ நிரனிஷ்டதா தவ நிரம்ஹஸ: ஸ்ருயதெ
ததஸ் த்ரியுக₃ ஸ்ருஷ்டிவத₃ ப₄வதி ஸம்ஹ்ருதி: க்ரீடி₃தம் .
தத₂ாபி ஸரணாக₃த ப்ரணய ப₄ங்க₃ ப₄தோ ப₄வான்
மதிஷ்டமிஹ யத₃ப₄வேத் கிமபி மா ஸ்ம தத் ஜீஹபத் .. 18 ..

ஆறு குணங்களையுடைய அரங்கனே! நீயே பகவான்!
ஞானம், சக்தி, பலம், ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் ஆகிய
குணங்களைப் பெற்றவன் நீ!. இயற்கையாகவே துக்கம், பாபம்
எதுவும் இல்லாத தன்மை வேதத்தில் கூறப்படுகிறது. புடைத்தல்
எப்படியோ அப்படியே அழித்தலும் உனது விளையாட்டு. அழிப்பது
உன் விளையாட்டாக இருந்தாலும் என்னை அந்த விளையாட்டுக்கு
இலக்காக்காதே! சுரணாகதனுடைய விருப்பத்தை மாற்ற நீ
விரும்புவதில்லையே! மேலும் அதிலும் உனக்கு பயம்
ஏற்படுகிறது. அடியேன் சரணமடைந்தவன். எனக்கு எது
தேவையோ அது உனக்குத் தெரியும். ஆழிமழைக் கண்ணா!
ஒன்றும் நீ கைகரவேல்!

(சுரணாகதன் முகம் கோணாமல் நடந்து கொள்பவன்
அரங்கநகரப்பன் என்பதை ரஸிக்க!)

कयाधुसुत वायस द्विरदपुङ्गव द्रौपदी

विभीषण भुजंगम ब्रजगणाम्बरीषादयः ।

भवत्पद समाश्रिता भय विमुक्तिमपुर्यथा

लभेमहि तथा वयं सपति रङ्गनाथ त्वया ॥१९॥

கயாது₄ஸு₄த வாயஸ த₃விரத₃புங்க₃வ த₃ரௌபத₃

விப₄ஷண பு₄ஜம்க₃ம வ்ரஜக₃ணும்ப₃ரீஷாத₃ய: .

ப₄வத்பத₃ ஸமாஸ்ரிதா ப₄ய விமுக்திமாபுர்யத₂ா

லபே₄மஹி தத₂ா வயம் ஸபதி ரங்க₃னாத₂ த்வயா ..19 ..

ரங்கநாதனே! நாங்களும் பயத்திலிருந்து உடனே விடுதலையை அடைந்து விடுவோம். உனது திருவடியை அடைந்தவர்கள் உடனேயன்றோ பயத்திலிருந்து விடுதலையை அடைந்தனர். ஒருவர், இருவர் என்னாமல் இவ்வகையில் எத்துணை பேர்கள்!

கயாதுவின் பிள்ளையான சிறு குழந்தை ப்ரஹ்லாதன், தந்தையாலும் கைவிடப் பட்ட காகம் (அஸூரன்), காரணத்தை அழைத்த கஜேந்திரன், நாதர்களிக்க உண்மையான நாதனை அழைத்த த்ரௌபதி, துஷ்டனால் வெறுக்கப்பட்டு எல்லாவற்றையும் விட்ட விபீஷணன், காளியன், ஞானத்தை கோபனம் பண்ணத் தெரியாத கோபிகளின் கூட்டம், ஸாத்விகாக்ரேஸனான அம்பரீஷன் இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ பேர்கள் அபயத்தை அடைந்தனரன்றோ?

(எட்டு ஸாக்ஷிகளை நிரூபித்தார் போலும்! - தேவனாம், தாநவானாம் ச ஸாமான்யம் அதி தைவதம் - பசுர் மனுஷ்ய: பக்ஷீவா... என்கிறபடி தேவர், மனுஷ்யர், அசுரர்கள், பக்ஷி, விலங்கு என்கின்ற பேதமின்றி யார் சரணம் என்று அடைந்தாலும், வைகுந்தம் அடையலாம்...என்கிறபடி)

भयं शमय रङ्गधाम्न्यनितराभिलाषस्पृशां
श्रियं बहुलय प्रभो श्रित विपक्षमुन्मूलय ।
स्वयं समुदितं वपुस्तव निशामयन्तः सदा
वयं त्रिदश निर्वृतिं बुवि मुकुन्द विन्देमहि ॥ २०

ப₄யம் ஸமய ரங்க₃த₄ாம்ன யனிதராபிலாஷ ஸ்ப்ருஸாம்
ஸ்ரியம் ப₃ஹுளய ப்ரபே₄ா ஸ்ரித விபக்ஷமுன்மூலய .
ஸ்வயம் ஸமுதிதம் வபுஸ்தவ நிஸாமயந்த: ஸத₃ா
வயம் த்ரித₃ஸ நிர்வ்ருதிம் பு₃வி முகுந்த₃ விந்தே₃மஹி .. 20 ..

மஹாப்ரபுவே! நீயன்றோ மோக்ஷத்தையும், போகத்தையும்
அளிப்பவன்! அரங்கத்தில் உன்னையன்றி வேறொன்றையும்
வேண்டாதவர்க்கு ஏற்பட்ட பயத்தைப் போக்குவாய். ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீயை
புங்காது புங்கமாக வளரச் செய்! அடியவர்களின் எதிரிகள்
அத்தனை பேர்களையும் வேருடன் நீ களைந்திடுவாய். உனது
ஸ்வயம் வ்யக்தமான திருமேனியை எப்பொழுதும் நாங்கள்
ஸேவித்துக் கொண்டேயிருப்போம்! இவ்வகையில் நித்யஸூரிகள்
அடையும் ஆனந்தத்தை இவ்வலகிலேயே அடைந்து மகிழ்வோம்!

(ஸ்ரீமந்(ந:) ஸ்ரீரங்கஸ்ரீய மநுபத்ரவாம் அநுதினம் ஸம்வர்த்தய
என்பதோடு நிறம் பெறும் இந்த ஸ்லோகம். ஸ்ரீரங்க ஸ்ரீஸ்ச
வர்த்ததாம் என்றும் நினைக்க!)

श्रियः परिव्रुढे त्वयि श्रितजनस्य संरक्षके
सदद् भुत गुणोदधाविति समर्पिथोयं भरः ।
प्रतिक्षणमतः परं प्रथय रङ्गधामादिषु
प्रभुत्वमनुपाधिकं प्रथित हेतिभितीभिः ॥ २१ ॥

ஸ்ரீய: பரிபுருடே₄ த்வயி ஸ்ரீதஜனஸ்ய ஸம்ரக்ஷகே
 ஸத₃த₃ பு₄த கு₃ணோத₃த₄ாவிதி ஸமர்ப்பிதே₂ாயம் ப₄ர: .
 ப்ரதிக்ஷண மத: பரம் ப்ரத₂ய ரங்க₃த₄ாமாதிஷு
 ப்ரபு₄த்வமனுபாதிகம் ப்ரத₂ித ஹேதிபிர் ஹேதிபி: ..21 ..

பிராட்டியின் மணாளனான எம்பெருமான் ஆச்ரிதர்களைக் காப்பவனாக ஆனான். ஆஸ்சரியகரமான நல்ல குணங்கள் எல்லாம் அவனிடம் குடி கொண்டன. இத்தகைய ரங்கநாதனிடம் இந்த பரமானது இப்பொழுது ஸமர்ப்பிக்கப் படுகிறது. இனிமேல் ரங்கத்தில் குழப்பம் தீர்ந்தது!. ஒரு கணமும் ஒளிக்காமல் உனது இயற்கையாய் அமைந்த ப்ரபுத்வத்தை ரங்கத்திலும் - அதை முக்கியமாகக் கொண்ட தேசங்களிலும் செலுத்தியருள்வாயாக. சுடர் விடுகின்ற திவ்யாயுதங்களோடு ஸேவை ஸாதிப்பாயாக!

(ரங்கத்தில் பயம் தீர்ந்து பெருமாள் பெருமை பெற்ற ஜதீஹ்யத்திற்கு ஆதாரமான ஸ்லோகம். இது ஸ்வாமியின் மங்களாஸாசனம்)

कलि प्रणधि लक्षणैः कलित शाक्य लोकयतैः
 तुरुष्क यवनादिभिर्जगति जृम्भमाणं भयम् ।
 प्रकृष्ट निजशक्तिभिः प्रसभमायुधैः पञ्चभिः
 क्षिति त्रिदशारक्षकैः क्षपय रङ्गनाथ क्षणात् ॥ २२

கலி ப்ரணத₄ி லக்ஷணை: கலித ஸாக்ய லோகயதை:
 துருஷ்க யவனாத₃ிபிர் ஜக₃தி ஜ்ரும்ப₄மாணம் ப₄யம் .
 ப்ரக்ருஷ்ட நிஜஸக்திபி: ப்ரஸப₄மாயுதை₄: பஞ்சபி:
 க்ஷிதி த்ரீத₃ஸாரக்ஷகை: க்ஷபய ரங்க₃னாத₂ க்ஷணாத் ..22 ..

ரங்கநாதனே! இக்கலிக்குத் தோள்தீண்டிகளானவர்களும், பௌத்தர், சார்வர்கர் இவர்களுக்குத் துணையாக

உள்ளவர்களுமான துருக்கர்களாலும், யவனர்களாலும், உலகில் பயம் வளர்ந்து வருகின்றது. நீ ஆச்சரியமான சக்தியையுடையவைகளும், பூமியில் உள்ள தேவர்களான அந்தணர்களைக் காப்பவையுமான ஐந்து திவ்யாயுதங்களைக் கொண்டு, ஒரு கணத்தில் பலாத்காரமாக பயத்தை ஒழித்திடுவாயாக!.

(அவைதிகர்களால் வைதிகர்க்கு ஏற்படும் பயத்தை நீயேதான் போக்கடிக்க வேண்டும் என்பது அழகு. க்ஷணமும் இதில் விளம்பம் கூடாது என்பது நியமன ப்ரார்த்தனையாகவும் அமைந்தது ரஸம்)

दिति प्रभवदेहभिद् दहनसोम सूर्यात्मकं

तमः प्रमथनं प्रभो समुदितास्त्र ब्रुन्दं स्वतः ।

स्ववृत्ति वशवर्तित त्रिदशवृत्ति चक्रं पुनः

प्रवर्तयतु धाम्नि ते महति धर्मचक्र स्थितिम् ॥ २३

ததி ப்ரப₄வதே₃ஹப₄த₃ த₃ஹனஸோம ஸூர்யாத்மகம்

தம: ப்ரமத₂னம் ப்ரபே₄ ஸமுதிதாஸ்த்ர ப₃ருந்த₃ம் ஸ்வத:

ஸ்வவ்ருத்தி வஸவர்தித த்ரித₃ஸவ்ருத்தி சக்ரம் புன:

ப்ரவர்தயது த₄ம்னி தே மஹதி த₄ர்மசக்ர ஸ்த்திதிம் ..23..

ப்ரபுவே! ரங்கத்தில் தர்மம் நிலைத்து நிற்க வேண்டும். உனது சக்ராயுதத்தை நீ நியமித்து அதைக் கொண்டு தர்மசக்ரத்தை அமைத்துக் கொள்வாய். உனது சக்ரமோ, அஸூரர்களின் உடலைப் பிளந்து விட்டுத்தான் மறுவேலை செய்யும். சூரியன், சந்திரன், அக்நி ஆகிய மூன்று தேஜோ ரூபமாயிருக்கும். இருளனைத்தையும் போக்கும். தன்னிடத்தே பதினாறு ஆயுதங்களையும் கொண்டு எப்பொழுதும் சித்தமாயிருக்கும். தேவர்களையெல்லாம் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அன்றோ!

(உத்கடமான வேகத்தினாலே ப்ரார்த்தித்தப்படியாம்)

मनुप्रभृति मानितो महति रङ्गधामादिके

दनुप्रभव दरुनौर्दरमुदीर्यमाणं परैः ॥

प्रक्रुष्टगुणक श्रिया वसुधया च सन्धुक्षितः

प्रयुक्त करुणोदधिः प्रशमय स्वशक्त्या स्वयम् । २४ ॥

மனு ப்ரப₄ருதி மானிதே மஹதி ரங்க₃த₄ாமாதிகே

த₃னுப்ரப₄வ த₃ாருணைர் த₃ரமுத₃ீர்யமாணம் பரை: ..

ப்ரக்ருஷ்ட கு₃ணக ஸ்ரியா வஸுத₄யா ச ஸந்து₄க்ஷித:

ப்ரயுக்த கருணோத₃தி: ப்ரஸமய ஸ்வஸக்த்யா ஸ்வயம் ..24 .

உயர்ந்த குணங்களையுடைய ரங்கநாதனே! மனு முதலியோரால் ஆராதிரூக்கப் பட்டதும், பெருமையுடையதுமான ரங்கம் முதலான இடங்களில், அஸூரர்களைக் காட்டிலும் கொடியவர்களான பகைவர்களால் ஏற்படும் பயத்தை, ஒரு பால் பிராட்டியும், ஒருபால் பூமிப் பிராட்டியும் கூட, உள்ளத்தில் கருணையெனும் கடலால் (தயா தேவியால்) ஏவப்பட்டு, தனது சக்தியைக் கொண்டே ஒழித்திடுவாயாக!.

(பிராட்டிமார்களுடன் புறப்பட்டு அவர்களுடைய கடாக்கஷத்தை ஏற்படுத்தி 'தத் தஸ்ய ஸத்ருசம்' என்றபடி தனது சக்தியாலே செய்திடுவாய்! தேவாரீரே, உறக்கத்தை விட்டு இவ்வசூரர்களை அழித்தருள வேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கின்றார்)

भुजङ्गम विहङ्गम प्रवर सैन्यनाथाः प्रभो

तथैव कुमुदादयो नगरगोपुर द्वारपाः ।

अचिन्त्य बल विक्रमास्त्वमिव रङ्ग संरक्षका

जितं त इति वादिनो जगद्नुग्रहे जाग्रतु ॥ २५ ॥

பு₄ஜங்க₃ம விஹங்க₃ம ப்ரவர ஸைன்ய நாத₂ா: ப்ரபோ₄ா
 ததை₂வ குமுத₃ாத₃யோ நக₃ரகே₃ாபுர த₃வாரபா: .
 அசிந்த்ய ப₃ல விக்ரமாஸ் த்வமிவ ரங்க₃ ஸம்ரக்ஷகா
 ஜிதந்த த இதி வாதினோ ஜக₃த₃னுக்₃ரஹே ஜாக₃ரது .. 25 ..

ப்ரபுவே! நினைக்க இயலாத பலமும், பராக்ரமும்
 உடையவர்களான ஆதிஸேஷன், கருடன், முதலிய ஸேனைத்
 தலைவர்களும், நகரத்தையும், கோபுரத்தையும், த்வாரத்தையும்,
 காப்பவர்களான குமுதன் முதலியோரும் உன்னைப் போலவே
 ரங்கத்தை ரக்ஷிக்கின்றவர்களாகி உனக்கு வெற்றி முரசு கொட்டும்
 இயல்பினரான அனைவரும் உறங்காமல் விழிப்பை அடைந்து
 விடட்டும்.

(ஜிதந்தே என்று சொல்வது மட்டும் போதாது என்று கூறுவர்
 போலும்!. புஜங்கம என்பதால் பூமியிலும், விஹங்கம என்பதால்
 ஆகாயத்திலும், ஸைன்யநாதா என்பதால் தரையிலுமாக ஸேநா
 ஸந்நிவேசம் பண்ணச் சொல்வர் போலும்).

विधिस् त्रिपुर मर्दनस् त्रिदश पुङ्गवः पावको
 यम प्रभृतयोपि यद्विमत रक्षणो न क्षमाः ।
 रिरक्षिषति यत्र च प्रतिभयं न किञ्चित् क्वचित्
 स नः प्रतिभटान् प्रभो शमय रङ्गधामादिषु ॥ २६ ॥

விதிஸ் த்ரிபுர மர்த₃னஸ் த்ரித₃ஸ புங்க₃வ: பாவகோ
 யம ப்ரப₄ருதயோபி யத₃விமத ரக்ஷணோ ந க்ஷமா: .
 ரிரக்ஷிஷதி யத்ர ச ப்ரதிப₄யம் ந கிம்சித் க்வசித்
 ஸ ந: ப்ரதிப₄டான் ப்ரபோ₄ா ஸமய ரங்க₃த₄ாமாதிஷு .. 26 ..

ப்ரபுவே! உமக்கு எதிரியாயிருப்பவனைக் காக்க உலகில்
 வேறு யாராகிலும் உளரோ! பிரமனாயினும், மூன்று புரங்களை

எரித்த சிவனாயினும், தேவேந்திரனாயினும், அக்னியாயினும்
 அல்லது பயங்கரமான யமன் முதலியோராயினும் காப்பேன் என்று
 துணிவுடன் சொல்ல வருவாரில்லையே! யாருக்குமே
 திறமையில்லைதான். ஆனால் நீ காக்க நினைந்து விட்டால்
 எங்கும் எப்பொழுதும் ஒரு பயம்தான் ஏற்படுமோ! இத்தகைய
 ப்ரபுத்வமுடையோனே! அரங்கம் முதலிய திவ்யதேசங்களில் நமது
 எதிரிகளை ஒழித்திடுவாயாக!

(ப்ரம்ஹா, ஸ்வயம்பூ:, சதுராந்நோவா, ருத்ர:, த்ரிபுராந்தகோவா,
 ஸூரநாயகோ வா த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராம வத்த்யம் என்பதை
 நினைக்க, தனித்தனியே சொன்னது ரஸம்)

स कैटभ तमो रविर्मधुपराग झञ्झमरुत्

हिरण्य गिरिदरण स्त्रुटित कालनेमि द्रुमः ।

किमत्र बहुना भजइव पयोधि मुष्टिंधयः

त्रिविक्रम भवत्क्रमः क्षिपतु मङ्कशु रङ्गद्विषः ॥ २७

ஸ கைடப₄ தமோ ரவிர்மது₄பராக₃ ஜ₂ஞ்ஜ₂ாமருத்

ஹிரண்ய க₃ிரித₃ாரண ஸ்த்ருடித காலனேமி த₃ரும: .

கிமத்ர ப₃ஹு₃னா ப₄ஜத₃ப₄வ பயோதி முஷ்டிந்த₄ய:

த்ரிவிக்ரம ப₄வத்க்ரம: க்ஷிபது மங்க்ஷு₃ ரங்க₃த₃விஷ: .27.

அரங்கனே! மூவடியால் இவ்வுலகங்களையெல்லாம் அளந்து
 கொண்டாய். உனது க்ரமமும், விக்ரமும் இதுவே! உனது
 பெருமை அளவிட முடியாதது. எத்தனை துஷ்க்ருத்துகளை
 விநாசம் பண்ணினாய்! கைடபன் என்ற அஸூரன் இருளென
 வந்தான். அவனுக்கு நீ கதிரவனாகத் தோன்றினாய். மது என்ற
 அஸூரன் புழதிபோல் மேலே படிந்தான். அவனுக்கு சுழற்காற்றாக
 மாறினாய். இரணியன் என்ற மலையைப் பிளந்தாய். காலநேமி
 என்ற மரத்தை முறித்தாய். அழிக்கும் வீறு ஒருபுறமிருக்க,
 அடைந்தவர்களின் ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலை முனிவன் போலே
 உறிஞ்சி விடுகின்றாய். இத்தனை பராக்ரமம் ரங்கத்தை
 த்வேஷிப்பவர்களை உடனே தொலைக்க வேண்டும்!

(மூன்று வகையான விக்ரமம் 1) எதிரிகளை மாய்த்தல்
(2) அனுசூலர்களைக் காத்தல் (3) ரங்கத்தைக் காத்தல்
என்பவையாம்.)

यतिप्रवरभारति रस भरेण नीतं वयः

प्रफुल्लपलितं शिरः परमिह क्षमां प्रार्थये ।

निरस्त रिपुसंभवे क्वचन रङ्गमुख्ये विभो

परस्पर हितैषिणं परिसरेषु मां वर्तय ॥ २८ ॥

யதிப்ரவர ப₄ாரதி ரஸ ப₄ரேண நீதம் வய:

ப்ரபு₂ல்ல பலிதம் ஸிர: பரமிஹ க்ஷமம் ப்ரார்தே₂யே .

நிரஸ்த ரிபுஸம்ப₄வே க்வசன ரங்க₃முக₂யே விபே₄ா

பரஸ்பர ஹிதைஷிணம் பரிஸரேஷு மாம் வர்தய .. 28 ..

நீ விபு! நான் ஒன்று மட்டும் உன்னைப் ப்ரார்த்திக்கப் போகின்றேன். எனது நிலையை நன்றாக நோக்கி அருள வேண்டும். யதிவரனாரின் அழகான ஸ்ரீஸூக்தி ரஸங்களை அனுபவித்து அனுபவித்து அழகான எனது வயதைக் கழித்து விட்டேன். எனது தலையும் நரைத்து விட்டது. (இனி பெரியதோர் திட்டமிட்டு அனுபவிக்கப் போவது ஒன்றுமில்லை) ஆனால் ஒன்று மட்டும் எனக்கு ஏற்றது. இதையே ப்ரார்த்திக்கின்றேன். சத்ருக்களுடைய வாஸனையேயில்லாத இடம் ஒன்று தேவை. ரங்கமாயினும், ரங்கத்தை முக்கியமாக உடைய எந்த இடமாயினும் (நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளில் எங்காயினும்) - ஒருவருக்கொருவர் நலத்தையே விரும்பும் பாகவதர்கள் இருக்குமிடத்தில் அண்டியிருக்கும்படியாகவாவது என்னை வைத்திருவாய்.

(யுதிப்ரவரனுடைய மாப்பிள்ளையானேன். ஸ்ரீ ஸூக்திகளாகிற பெண்களை மணந்தேன் வயோஸ்யாஹ்யதி வர்ததே என்ற நிலையில்லை. வேறு ஸ்ரீ ஸூக்திகளை இனி ஏன் மணக்கப் போகின்றேன்? ஜநஸ்தானம் போலல்லாது, விஜநஸ்தானத்திலும் இல்லாது, ஸுஜநஸ்தானத்தை அளித்து அருள்பாலிப்பாய்.

போதயந்த: பரஸ்பரம் துவ்யந்தி ச ரமந்திச என்றும் காண்க.
 ரங்கம் முக்யம் அல்லது ரங்கத்தை முக்யமாகவுடைய எந்த திவ்ய
 தேசமும் ஹிதைஷிகள் இருப்பின் உகந்ததாம். அத்ரைவ என்ற
 திருவாணையைத் தளர்த்தியருளினாலும் நன்றே என்பதாம்.)

प्रबुद्ध गुरु वीक्षण प्रथित वेङ्कटेशोद्भवाम्

इमामभयसिद्धये पठत रङ्गभर्तुः स्तुतिम् ।

भयं त्यजत भद्रमित्यभिदधत् स वः केशवः

स्वयं घन घृणा निधिर्गुणगणेन गोपायति ॥ २९ ॥

ப்ரபு₃த₃த₄ கு₃ரு வீக்ஷண ப்ரதித வெங்கடேஸோத₃ப₄வாம்

இமாமப₄யஸித₃த₄யே பட₂த ரங்க₃ப₄ர்து: ஸ்துதிம் .

ப₄யம் த்யஜத ப₄த₃ரமித்யப₄த₃த₄த் ஸ வ: கேஸவ:

ஸ்வயம் க₄ன க₄ருண நிதி₄ர்கு₃ணக₃ணேன கோபாயதி .. 29 ..

எனது ஆசார்யர்கள் உலகப் புகழ் வாய்ந்தவர்கள்.
 மஹாஞானிகள். அவர்களுடைய கடாக்கஷத்தினைப் பெற்று நானும்
 விசேஷமான புகழினையடைந்துள்ளேன். எனக்கு வெங்கடேசன்
 என்பது திருநாமம். என்னிடம் இந்த ஸ்தோத்ரம் உண்டாயிற்று.
 இந்த ரங்கபர்த்தாவின் துதியை அபயம் வேண்டுவோர் அவசியம்
 படிக்க வேண்டும். பயத்தை விடுங்கோள் பத்ரம் என்று
 சொன்னான். அவன்தான் க்லேசத்தைப் போக்கும் கேசவன்.
 அவன் அடர்த்தியான கருணையென்னும் நிதியையுடையவன்.
 அவன் தனது திருக்கல்யாண குணங்களால் தானே உங்களைக்
 காத்தருள்வான்.

(பயம் த்யஜத பத்ரம் வ: என்ற ஸ்ரீமன் ராமாயண ஸ்லோக பாகம்
 காட்டியபடி, இதை அநுஸந்தானம் பண்ணினால் வருங்காலத்தில்
 ஒருக்காலும் பயம் வராது என்கிறபடி, அபீதிரிஹ கோபாயதி என்று
 அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம்!).

वितार्किकसिंहाय कल्याणगुणशालिने ।

श्रिमते वेङ्कटेशाय वेदान्तगुरवे नमः ॥

கவிதார்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகு₃ணஸாலினே .

ஸ்ரீமதே வெங்கடேஸாய வேத₃ாந்தகு₃ரவே நம: ..

நானிலமும் தான் வாழ நான்மறைகள் தாம் வாழ
மாநகரின்மாறன் மறைவாழ - ஞானியர்கள்
சென்னி யண்சேர் தூப்புல் வேதாந்த தேசிகரே
இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்.

// அபீதிஸ்தவம் முற்றிற்று //